

บทที่ 1

ยอดเขาบันนู้ (ครึ่งก้าว) ชื่อสื่อความหมาย บนยอดเขามีพื้นที่ค้ำแคบ เดินหน้าไปเพียงครึ่งก้าวก็เป็นผาหินจั้ง* บนนั้นมีหินรูปร่างประหลาด ตั้งตระหง่าน พรรณไม้พิลึกตลกกิ่งก้านสาขา ด้านล่างยังปกคลุมด้วย ทะเลหมอกซึ่งกว้างสุดสายตา ฟ้าดินราวกับแยกขาดจากกัน สภาพแวดล้อม แปลกประหลาด ดุณาพรั่นพรั้ง

อีกฟากของผาสูงยังมียอดเขาอีกลูกหนึ่งนามว่ายอดเขาอิงหุ่ย (จักต้อง เสียใจ) ความสูงชันทัดเทียมกับยอดเขาบันนู้ สันผาตั้งตรงเรียบดั่งดั่งมีดเหลา บนยอดเขาราวกับไม่มีที่ให้เหยียบย่ำ แม้มีพืชเขียวขจีอยู่บ้าง แต่ล้วนหยั่งราก ตามศิลาไม่พึ่งพาดิน ทำให้ผู้ที่พบเห็นหวาดกลัวตัวสั่น คิดขึ้นโดยพลันว่า ไม่ควรขึ้นมาบนยอดเขานี้ นามอิงหุ่ยจึงถือกำเนิดมาด้วยเหตุนี้

ระหว่างยอดเขาทั้งสองมีคูน้ำตามธรรมชาติสายหนึ่ง มองลงไปจะเห็น ทะเลเมฆลอยเอื่อย ไม่รู้ว่่าตื่นลึกเท่าใด ยังแว่วเสียงสังสาราสต์ทวีกับเสียงน้ำ ที่หลังไหลไม่ขาดสาย คนตัดไม้และนายพรานทั่วไปมักล่าปืนขึ้น กระทั่ง ยอดผีมือก่อนกำเนิด** หากได้มาเยือนที่นี่ เกรงว่าจะบังเกิดความรู้สึกละ ทกสะทอนใจอยู่หลายส่วนที่มนุษย์ไม่อาจเอาชนะธรรมชาติได้

ที่ว่าภายใต้เมฆหมอกนั่นเอง ระหว่างสายน้ำกับหน้าผามีทางหินขรุขระ

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

** ยอดผีมือก่อนกำเนิด หมายถึงผู้ที่มีพรสวรรค์มาตั้งแต่เกิด ยังมีคำเรียกอีกอย่างว่ายอดผีมือหลังกำเนิด ซึ่งหมายถึงผู้ที่ฝึกฝนความสามารถด้วยตัวเองในภายหลัง

แคบยาวสายหนึ่งที่อยู่ขึ้นด้วยหินประหลาด ยามนี้กลับมีสองคนเดินอยู่ด้านบน หนึ่งหน้าหนึ่งหลัง

สายน้ำเชี่ยวกราก มีฟองคลื่นม้วนขึ้นมาตลอดเวลา กระทบบนก้อนหิน ที่ทิ้งเปียกและลื่น ขณะก้าวเดินอยู่ด้านบน หากไม่ระวังเพียงเล็กน้อย ไม่ตกลงในแม่น้ำก็จะถูกสายน้ำกระเซ็นใส่เสื้อผ้า หรือหากพยายามเอนร่างกายไปด้านใน ก็จะต้องติดกับผาหินลาดชันที่มีหินแหลมคมยื่นออกมา สรุปลงแล้ว ต้องรักษาสมดุลไม่ได้เป็นแน่ เป็นไปไม่ได้ที่จะเดินฝ่าผ่นล่องลอยอย่างสบายใจเหมือนสองคนตรงหน้า

"ได้ยินว่าเมื่อสี่สิบปีก่อน ผู้บรรลุนิเวศแห่งเขาเสวียนตูซิปได้หลูกู ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทู่เจี๋ย* ที่ยอดเขาบันบูแห่งนี้ บีบให้เขาสาบานว่าจะไม่เข้าสู่งงหยวน** ในสี่สิบปี นำเสียตายเพียงในปีนั้นศิษย์ยังเยาว์วัย ไร่ว่าสนาได้เห็น ศิกนั้นต้องยอดเยี่ยมอย่างยิ่งเป็นแน่"

คนหนุ่มที่กล่าวคำเดินตามอยู่ด้านหลัง คนทั้งสองผีเท้าไม่ช้าไม่เร็ว ทั้งยังรักษาระยะห่างสามก้าวอยู่ตลอด

ผีเท้าของคนด้านหน้าเบาหวิว ท่วงท่าอ่อนคลาย เหมือนเดินบนพื้นราบ โดยแท้จริง คนหนุ่มด้านหลังผีเท้าหนักกว่าอยู่บ้าง มองด้วยตาเปล่าแม้ล่องลอยเหมือนเซียน แต่หากเทียบกันแล้วจะพบรายละเอียดและความแตกต่างได้ไม่ยาก

เซียนอุซื่อเยาะเย้ยหนึ่งเสียง "ทอดมองใต้หล้า ในปีนั้นจีเฟิงเกอคืออันดับหนึ่งจริง หลูกูไม่รู้จักระฆาตตน รนหาความอัปยศ มิอาจโทษคนรอบข้าง เพียงแต่จีเฟิงเกอต้องวางท่าสูงส่งบริสุทธิ์ของสำนักพรต ไม่ยอมลงมืออย่างโหดเหี้ยม แต่กลับตั้งสัตย์ญายี่สิบปีอะไรนั้น นอกจากเพื่อถกจบปัญหาที่จะตามมาของเขาเสวียนตูแล้วจะมีประโยชน์อันใดอีก"

อวี่เซิงเยียนกล่าวด้วยความประหลาดใจ "ท่านอาจารย์ หรือวรยุทธ์

* ชาวทู่เจี๋ย หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูงมองโกลและในแถบเอเชียกลาง

** งงหยวน หรือตงจัน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงแผ่นดินจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ของหลู่กุจะสูงยิ่งดั่งว่า"

เยียนอู่ซื่อกล่าว "ข้าสู้กับเขาตอนนี้ ก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสชนะ"

"ร้ายกาจเช่นนั้นเสียหรือ?" สีหน้าอวีเซิงเยียนแปรเปลี่ยนเป็นหวาดหวั่น เขาย่อมเข้าใจว่าทักษะของอาจารย์สูงล้ำเพียงใด หลู่กุผู้นั้นได้รับคำวิจารณ์ ประโยชน์ของเยียนอู่ซื่อ ต้องเป็นระดับที่ใกล้เคียงกันอย่างแน่นอน ไม่แน่ว่า อาจได้จัดอยู่ในสามอันดับแรกในได้ห้ำ

เยียนอู่ซื่อกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา "ไม่เช่นนั้นโยข้าจึงกล่าวว่าฉีเฟิงเกอ ทั้งผลพวงไม่จบสิ้นไว้ให้ศิษย์ลูกศิษย์หลานของตนเอง แม้ยี่สิบปีก่อนหลู่กุ จะเป็นรองฉีเฟิงเกอหนึ่งขุม แต่ระยะห่างเช่นนี้ ในระยะเวลาที่ยี่สิบปี ไซ่ว่ามีอาจ ทำลาย บัดนี้ฉีเฟิงเกอตายแล้ว เขาเสวียนตู่ก็ไม่มีฉีเฟิงเกอคนที่สองอีกต่อไป" อวีเซิงเยียนระบายลมหายใจเบาๆ "ใช่แล้ว ผู้บรรลุนั้นล้วงลับเมื่อห้าปีก่อน!"

เยียนอู่ซื่อกล่าว "เจ้าสำนักคนปัจจุบันของเขาเสวียนตู่คือใคร"

"เป็นศิษย์ของฉีเฟิงเกอ นามว่าเสิ่นเฉียว" อวีเซิงเยียนตอบ

เยียนอู่ซื่อหาได้มีท่าทีต่อชื่อนี้ไม่ เขาก็กับฉีเฟิงเกอเคยไปมาหาสู่กันเพียงไม่กี่ครั้ง นั่นคือเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน และในตอนนั้นฉีเฟิงเกอเพิ่งรับเสิ่นเฉียว มาเป็นศิษย์สำนัก

แม้เขาเสวียนตู่จะมีฉายาว่า 'สำนักพรตอันดับหนึ่งในได้ห้ำ' แต่ดูจาก เยียนอู่ซื่อที่เฟิงจะออกจากการเก็บตัวสิบปี นอกจากฉีเฟิงเกอแล้ว บนเขา เสวียนตู่ก็ไม่มีใครที่เป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้อีก

น่าเสียดายที่ฉีเฟิงเกอตายแล้ว

เมื่อเห็นอาจารย์ไม่ค่อยสนใจ อวีเซิงเยียนจึงกล่าวอีกว่า "ได้ยินว่า จั้วเสียนอ่องคุณเสี่ย ศิษย์ของหลู่กุ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทู่เจี๋ยในตอนนี้นั้น ประลองกับเสิ่นเฉียวที่ยอดเขาบ้านปู่วันนี้ บอกว่าจะลบล้างความอับยศ ในปีนั้น ท่านอาจารย์จะรุดหน้าไปมองดูสักหน่อยหรือไม่"

เยียนอู่ซื่อไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ "ตลอดเวลาสิบปีที่ผ่านมา นอกจาก การตายของฉีเฟิงเกอแล้ว ยังเกิดเรื่องใหญ่อันใดอีก"

อวีเซียงเขียนครุ่นคิดก่อนเอ่ย "หลังท่านเก็บตัวไม่นาน เกาเหวยก็ขึ้นครองราชย์เป็นฮ่องเต้องค์ใหม่แห่งแคว้นฉี คนผู้นี้ลุ่มหลงในราคะ ฟุ่มเฟือยเกินเหตุ เพียงสิบปีอำนาจแคว้นฉีก็ถดถอยอย่างฉับพลัน ได้ยินว่าอวีเหวินยงฮ่องเต้แห่งแคว้นโจว (เป่ย์โจว) กำลังวางแผนปราบฉี (เป่ย์ฉี) เกรงว่าอีกไม่นานทางเหนือก็จะรวบรวมกับแคว้นโจวแล้ว"

หลังฉีเฟิงก่อตาย อันดับของสิบยอดฝีมือในใต้หล้าก็เปลี่ยนแปลงอยู่บ้าง อี้ปี้เฉินจากอารามฉุนหยางแห่งเซาซิงเฉิง หลวงจิ้นเสวี่ถึงแห่งแคว้นโจว และเจ้าอารามหู่เยียนเค่อฮู่ยแห่งอารามศึกษาหลินชว่น คือสามอันดับแรก ในใต้หล้าที่ได้รับการยอมรับ สามคนนี้ยังเป็นตัวแทนของเต๋า พุทธ และหลู* พอดี"

"..."

"...เพียงแต่ก็มีคนกล่าวว่า ยอดฝีมือจิวเสื่อแห่งถู่วู้หนุน** สมควรจัดอยู่ในสามอันดับแรก แต่หากในยี่สิบปีนี้หลูกุมีความก้าวหน้าอยู่บ้าง เข้าสู่ยุทธภพจงหยวนอีกครั้ง ไม่นานว่าอาจได้อันดับหนึ่งในใต้หล้าเช่นกัน... น่าเสียดายเขาเป็นชาวทู่เจวี่ย ยุทธภพจงหยวนเองยังเกรงกลัวอยู่บ้าง"

เมื่อกล่าวถึงเหล่านี้จบ อวีเซียงเขียนเห็นอาจารย์ยังเดินไปข้างหน้าต่อก็คอดเตือนอีกมิได้ "ท่านอาจารย์ วันนี้คุณเสียนัดประลองกับเส้นเจียว คงเป็นการต่อสู้อันยอดเยี่ยมที่หาชมได้ยากอย่างแน่นอน เส้นเจียวผู้นี้ไม่ค่อยปรากฏตัวสู่ภายนอก ตั้งแต่รับช่วงดูแลสำนักเสวียนตู่ก็ประมือกับผู้คนน้อยยิ่งนัก เพียงเพราะฉีเฟิงเกออาจารย์ของเขาชื่อเสียงเลื่องลือ เขาเองก็ถูกจัดอยู่ในสิบอันดับแห่งใต้หล้า หากท่านอาจารย์อยากเห็นเบื้องลึกของเขาเสวียนตู่ก็มีอาจพลาดการต่อสู้ในวันนี้ ตอนนี้นั่นคงมียอดฝีมือที่รุดหน้ามาชมการต่อสู้เบียดกันเต็มไปหมดแล้ว"

"เจ้าคิดว่าจะมาที่วันนี้ เพียงเพื่อชมการต่อสู้หรือ" เขียนฮู่ชื่อหยุดฝี่เท้า

ลง

* หลู หรือลัทธิขงจื้อ

** ถู่วู้หนุน (ค.ศ. 313-663) ชื่อแคว้นทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีนโบราณซึ่งก่อตั้งโดยชาวเขียนเป่ย์เผ่าหนึ่ง ปัจจุบันคือพื้นที่มณฑลชิงไห่และกานซู่

อวี๋เซียงเยียนกระวนกระวายอยู่บ้าง "เช่นนั้นเจตนาของท่านอาจารย์คือ...?"

ตอนที่กราบเข้าสำนักของเยียนอู๋ชื้อนั้น อวี๋เซียงเยียนมีอายุเพียงเจ็ดขวบสามปีให้หลัง เยียนอู๋ชื้อพาเยียนอู๋ชื้อไปหาแพ้วชวยโหยววัง ปริมาจารย์แห่งนิกายมาร จึงเก็บตัวรักษาอาการบาดเจ็บ การเก็บตัวครั้งนั้นกินเวลาสิบปี

สิบปีที่ผ่านมาแม้อวี๋เซียงเยียนจะฝึกปรี้อสู้บต่อตามคำสั่งของเยียนอู๋ชื้อไปที่ต่างๆ อย่างไม่ย่อ แต่ความก้าวหน้ามีอาจน่าอึดใจมาเปรียบเทียบ เขาได้เข้าสู่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งในยุทธภพนานแล้ว ทว่าศิษย์อาจารย์ไม่ได้พบกับสิบปีย่อมมีความแปลกหน้าห่างเหินกันอยู่บ้าง กอปรกับบัดนี้ระดับของเยียนอู๋ชื้อยิ่งสูงล้ำากหยิ่งคาด ความเกรงกลัวในใจของอวี๋เซียงเยียนก็ยิ่งลึกล้ำ พฤติการณ์อันผ่าเผยของอาจต่อหน้าคนรอบข้างในยามปกติ เมื่ออยู่ต่อหน้าอาจารย์ กลับเปลี่ยนเป็นสงบเสงี่ยมเจียมตัว

เยียนอู๋ชื้อเอามือไพล่หลัง กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา "การต่อสู้ของฉีเฟิงเกือบกับหูลู่กู่เข้าเคยเห็นมาก่อนแล้ว เล่นเดียวกับคุณเสี่ยวฉ้วนเป็นลูกศิษย์ของพวกเขา ซ้ำยังเยาว์วัย แม้จะร้ายกาจก็ไม่สามารถเหนือกว่าสภาวะสมบูรณ์ของฉีเฟิงเกือบกับหูลู่กู่ในปีนั้นได้ ข้าพาเจ้ามาที่นี่ เป็นเพราะที่นั่นน้ำไหลเชี่ยว ลักษณะพื้นที่สูงชัน บนเชื่อมท้องฟ้า ล่างทะเลพื้นดิน ง่ายต่อการฝึกวรยุทธ์ที่สุด ขณะข้าเก็บตัว ไม่มีเวลาร่างดูแลเจ้า บัดนี้ในเมื่อออกจากการเก็บตัวแล้ว ก็ไม่สามารถปล่อยให้เจ้าวนเวียนอยู่ในระดับปัจจุบันได้ ระวังที่ยังไม่สำเร็จขั้นห้าของคัมภีร์หงส์กิเลน เจ้าอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน"

อวี๋เซียงเยียนพลันรู้สึกไม่เป็นธรรมดาอยู่บ้าง สิบปีมานี้แม้เขาจะเอาแต่ท่องไปในที่ต่างๆ แต่ในการฝึกวรยุทธ์นั้นก็มิกล้ำหย่อนยานแม้แต่วันเดียว ตอนนี้อายุเพียงแค่นี้สิบต้นๆ ก็ฝึกคัมภีร์หงส์กิเลนถึงขั้นสี่แล้ว นับว่าเป็นยอดฝีมือเยาว์วัยที่หาได้ยากในยุทธภพ ใครจะไปรู้ว่าเมื่อฟังจากปากอาจารย์ กลับคล้ายไม่มีค่าแม้แต่หน่อย

เยียนอู๋ชื้อคล้ายสังเกตเห็นอารมณ์ของอีกฝ่าย มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน "ตอนที่ข้าอายุเท่าเจ้าก็ทะลวงชั้นหกแล้ว เจ้ามีอะไร

ให้นำภูมิใจ เทียบกับปลาเล็กปลาน้อยเหล่านั้น มีผู้เทียบกับข้า?"

แม้จะจนผมทั้งสองจะขาวประปราย แต่หาได้บดบังเสน่ห์ของเขาไม่ รูปโฉมงามสง่ากลับยิ่งชวนให้มองดูตาไม่กะพริบ

ชุดคลุมยาวสีขาวถูกลมพัดจนสะบัดพยับพยับ คนกลับยังคงยืนนิ่งไม่ไหวติง เพียงแค่เอามือโพล่หลังยืนอยู่ตรงนั้น มีบุคลิกที่หามางเมินได้หล้ากับความ น่าเกรงขามอันไร้รูปลักษณ์ ก็ชวนให้รู้สึกกดดันมากกว่าเดิม

อวี๋เซิงเยียนยืนอยู่ตรงข้ามเขา รู้สึกว่ามีความรู้สึกอึดอัดปะทะใบหน้า ปีบจนเขามืออาจไม่ถอยหลังสองก้าว จึงกล่าวอย่างตลกประหม่า "ท่านอาจารย์ เป็นยอดคนโดยกำเนิด ศิษย์จะกล้าเทียบได้อย่างไร"

เยียนอู๋ซื่อกล่าว "แสดงอุบายร้ายกาจที่สุดที่เจ้าคิดได้ออกมา ข้าอยากเห็น ความก้าวหน้าในหลายปีของเจ้า"

หลังอีกฝ่ายออกจากกรอเก็บตัว อวี๋เซิงเยียนยังไม่เคยถูกทดสอบวรยุทธ์ มาก่อน เมื่อได้ยินจึงมีความกระหายใคร่อยากไม่น้อย แต่ก็ยังคงลั้งเลอบู๋บ้าง ทว่าทันทีที่มองเห็นความหูดหดแหวผ่านบนหน้าเยียนอู๋ซื่อ ความลั้งเลเล็กน้อยนั้นก็สลายหายไปจนสิ้น

"เช่นนั้นขอภัยที่ศิษย์ไร้มารยาท!" เพิ่งขาดคำ ร่างกายของเขาก็ขยับ ตามความคิด แขนเสื้อชูขึ้น ไม่ทันเห็นท่าทาง เรือนร่างก็มาถึงเบื้องหน้า เยียนอู๋ซื่อแล้ว

อวี๋เซิงเยียนยกแขนออกฝ่ามือ ในสายตาคนรอบข้าง ท่าทางของเขา ไม่มีพลังแม้แต่บ่อย เจกเช่นเด็คนบุปผายามวสันต์ บัดฝุ่นคืนคิมหันต์ เบาหวิว เหลือสามัญ

ทว่ายืนอยู่ตรงนั้นกลับรู้สึกได้ถึงกระแสฝ่ามืออวี๋เซิงเยียนอย่างชัดเจน ในระยะสามฉี้อ* โดยยึดเขาเป็นศูนย์กลาง ต้นไม้ใบหญ้าล้วนขยับเขยื้อน สายน้ำไหลกลับ คลื่นยักษ์ถั่งโถม ฟองอากาศพุ่งทะยาน กระแสอากาศซัดโหม ขึ้นมา ทั้งหมดโถมไปยังเยียนอู๋ซื่อ!

แต่เมื่อกระแสอากาศอันทรงพลังนี้บรรลู่ถึงเบื้องหน้าเยียนอู๋ซื่อ กลับ

* ฉี้อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

แยกเป็นสองฝั่งราวกับถูกโล่กำบังล่องหนสกัดเอาไว้

เขายังคงยืนอยู่ตรงนั้น ร่างไม่ไหวเอนแม้แต่น้อย รอเพียงฝ่ามือของ
อวี๋เซิงเยียนบรรลุถึงเบ้องหน้า จึงยื่นนิ้วหนึ่งออกอย่างเรียบเฉย

เพียงนิ้วเดียว มิอาจเพิ่มอีก

นิ้วเดียวนี้เองหยุดยั้งการโจมตีของอวี๋เซิงเยียนไว้กลางอากาศ

อวี๋เซิงเยียนรู้สึกเพียงกระแสฝ่ามือที่ตนพาดออกไปนั้นพลันไหลกลับ
ทั้งหมด สิ่งที่จะทะลวงกลับมาหาใบหน้าคือการสวนกลับที่ร้ายแรงกว่าที่ตนปล่อยออก
เมื่อครู่หลายเท่า เขาอดรู้สึกตกใจไม่ได้ ถอยหลังอย่างเร่งร้อน

การถอยนี้ ถอยติดต่อกันสิบกว่าก้าว!

กระทั่งยืนนิ่งบนก้อนหิน เขายังคงหวาดหวั่นไม่คลาย "ขอบคุณ
ท่านอาจารย์ที่ลงมือไว้ไม่ตรี!"

เมื่อมองไปในยุทธภพ น้อยคนนักที่จะสามารถรับฝ่ามือนี้ของเขาไว้ได้
ฉะนั้นก่อนหน้านี้อวี๋เซิงเยียนจึงรู้สึกพอใจในตนเองไม่น้อย

ทว่าเยียนอู๋ซื่ออาศัยเพียงนิ้วเดียว ก็บีบจนเขามิอาจไม่รั้งฝ่ามือป้องกัน
ตัว

เคราะห์ดีที่อาจารย์เพียงทดสอบความก้าวหน้าของเขา มิได้ฉวยโอกาส
ติดตามซ้ำเติม แต่หากเปลี่ยนเป็นศัตรู...

คิดถึงตรงนี้ อวี๋เซิงเยียนก็มีเหงื่ออกพุดออกมาทั่วร่าง มิกล้าภาควงมิใจ
อีกแล้ว

เมื่อบรรลุเป้าหมาย เยียนอู๋ซื่อรู้ว่าเขาตื่นตัวแล้ว จึงไม่อยากมากความอีก
"อย่าให้สิ้นเปลืองปัญญาอันเลิศล้ำของเจ้า อีกไม่กี่วันข้าจะมุ่งหน้าไปทงเจวีย
สักกรอบ หลังเจ้าสำเร็จขั้นห้า หากอยู่ที่นี้แล้วไม่มีอะไร ก็ไปหาศิษย์พี่เจ้า
ห้ามเอื้อระเหยอยู่ภายนอก"

อวี๋เซิงเยียนรับคำอย่างเคารพนอบน้อม "ขอรับ"

เยียนอู๋ซื่อจึงกล่าวต่อ "ทิวทัศน์ที่นี่สร้างโดยธรรมชาติ ไม่ค่อยมีผู้ใดมาถึง
ข้าหมายท่องเที่ยวสักกรอบ เจ้าก็อย่าได้..."

มิทันขาดคำ เหนือศีรษะขึ้นไปไม่ไกลนักก็มีเสียงความเคลื่อนไหววูบหนึ่ง

ดังมา คนทั้งสองมองไปตามเสียง จึงเห็นคนผู้หนึ่งราวกับตกลงมาจากเบื้องบน
ชนกิ่งไม้หักหลายชั้น สุดทำย่วงดึงลงสู่ก้นผา เสียงทุ้มขณะตกสู่พื้น แม้กระทั่ง
อวี๋เซิงเยียนเองก็อดอุทานมิได้

ตกลงมาจากบนยอดเขาสูงเช่นนั้น แม้เป็นยอดฝีมือก่อนกำเนิด ก็เกรงว่า
ยากจะรักษาชีวิตไว้ได้กระมัง

อนึ่งคนผู้นี้คงไม่มีทางตกหน้าผาอย่างไรสาเหตุ ต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส
เป็นแน่

"ท่านอาจารย์?" เขามองไปยังเยียนอู้อี้อพลางกล่าวขอคำชี้แนะ

"เจ้าลองไปดูสักหน่อย" เยียนอู้อี้อกล่าว

ชุดถือพรตที่คนผู้นั้นสวมขาดวินหลายจุด คงถูกกิ่งไม้และหินผาบาด
ขณะตกลงมา รอยขาดและหยดเลือดตัดสลับซับซ้อน มีชีวิตอยู่เลื่อนวาง
แม้กระทั่งโฉมหน้าแต่เดิมก็มองไม่ออกนัก

คงสลบไสลไม่ได้สตินานแล้ว แม้กระทั่งกระบี่ในมือก็ยึดกุมไว้ไม่อยู่
ในตอนที่ย่วงสู่พื้น กระบี่ก็ตกลงตามมาบริเวณไม่ไกลนัก

"กระดุกหัวร่วงคงแหลกหมดแล้ว!" อวี๋เซิงเยียนขมวดคิ้วสำรวจดูครู่หนึ่ง
ส่งเสียงจู้ๆ แสดงความเสียดาย ช้ายังไปจับชีพจรของเขา รู้สึกเหมือนยังมี
โอกาสรอดชีวิต

แต่คนผู้หนึ่งเป็นเช่นนั้น ถึงแม้ช่วยชีวิตกลับมา เกรงว่าจะอยู่ไม่ผู้ตาย

ถึงอย่างไรโรอวี๋เซิงเยียนก็มีภูมิหลังจากนิยายมาร ต่อให้เอาวิภัยเพียงไร
ความเมตตาก็จำกัด ฉะนั้นถึงแม้จะมียาลูกกลอนหวนคืน เขาก็ไม่มีความคิด
ที่จะล้วงออกมาให้อีกฝ่ายกิน

เพียงแต่...

"อาจารย์ วันนี้เป็นวันที่เส้นเดียวกับคุณเสียนัดประลอง คนผู้นี้ตกลงมา
จากด้านบน หรือว่า..."

เยียนอู้อี้อเดินเข้ามา มิได้ไปมองดูคน แต่เก็บกระบี่ของเขาขึ้นมาก่อน

คมกระบี่เยียนเยียนราวสายน้ำสารทฤดู ไม่ได้รับความเสียหายแม้แต่น้อย
สะท้อนไอหมอกในแม่น้ำคล้ายแผ่วระลอกคลื่นเป็นเส้นๆ ขึ้นมา บริเวณใกล้ด้าม

กระบี่มีอักษรจ้วนน* เล็กๆ เขียนไว้

อวี๋เซิงเขียนเขยิบเข้ามามองดู ร้องเอะหนึ่งคำ "กระบี่ปี่สูฟี่ร่วมโคก!
นี่เป็นกระบี่ประจำตัวของเจ้าสำนักตำหนักเสวียนตุ คนผู้นี้คือเส้นเจียว!"

มองดูเส้นเจียวที่เจ็บหนักเจียนตายอีกครั้งก็รู้สึกเหลือเชื่อ "วรยุทธ์
ฉีเฟิงเกอเป็นหนึ่งในนี้ได้หล้า เส้นเจียวคือศิษย์ของเขา ช้ายังรับช่วงดูแล
เขาเสวียนตุ เหตุใดจึงย่าแหย่ถึงขั้นนี้!"

อวี๋เซิงเขียนนั่งยองๆ ลงเบื้องหน้าเส้นเจียว ชมวดคิ้วพลางกล่าว
"หรือว่าวรยุทธ์ของคุณเสียเหนือกว่าหลูกุอาจารย์ของเขาแล้ว?"

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคนใดในเขาเสวียนตุตกลงมา เขียนอู๋ชื่อ
ล้วนไม่มีความสนใจมองดูอีกแม้เพียงครู่ แต่เมื่อมีสถานะเจ้าสำนักเพิ่มขึ้นมา
ถึงอย่างไรเส้นเจียวก็แตกต่างกัน

เขาทิ้งกระบี่ปี่สูฟี่ร่วมโคกเล่มนั้นให้อวี๋เซิงเขียน มองดูใบหน้าทีหน้าตา
ต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิงของเส้นเจียวครู่หนึ่ง พลันแผยรอยยิ้มที่สื่อความหมาย
ไม่ชัดเจนออกมา

"เอายาลูกกลอนหวนคีนออกมาให้เขากินก่อน"

เป็นไปไม่ได้เลยที่เขียนอู๋ชื่อจะแบกคนที่เจ็บหนักเจียนตายผู้หนึ่ง
กลับไป แม้ว่าคนผู้นี้คือเจ้าสำนักของเขาเสวียนตุก็ตาม

เป็นเหตุที่อนุชนต้องแบกรับแทน ดั่งนั้นหน้าที่นี้จึงตกอยู่กับอวี๋เซิงเขียน

หมู่บ้านของนิกายฮ้วนเยวี่ตั้งอยู่ในอำเภอฝูหนึ่งละแวกยอดเขาบันปู่
แม้เป็นระยะทางที่ไม่ไกลมากนัก แต่กระดุกที่ว่ร้างเส้นเจียวแทบแหลกละเอียด
ลำพังแค่แบกคนเดินก็ไม่ใช่ว่าจะง่าย ยังต้องระวังแรงอย่าทำให้อาการบาดเจ็บ
ของเขาหนักกว่าเดิมอีก แม้ว่าวิชาตัวเบาของอวี๋เซิงเขียนจะยอดเยี่ยม ก็ยังต้อง
ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วยาม** จึงบรรลุถึงหมู่บ้าน

เขียนอู๋ชื่อไปก่อนหนึ่งก้าว ขณะนี้ดื่มชาอย่างสบายใจแล้ว

"อาจารย์ ท่านจะช่วยเส้นเจียวจริงๆ หรือ" หลังอวี๋เซิงเขียนจัดหาที่พัก

* อักษรจ้วนน เป็นรูปแบบการเขียนอักษรโบราณอย่างหนึ่ง

** การนับเวลาของจีน 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ให้คนเสร็จ ก็เข้ามารายงานหน้าที่ "ชีพจรของเขาขาดเกือบแปดหรือเก้าส่วน กระดูกแหลกละเอียดหลายจุด ลมปราณยังคงอยู่หนึ่งถึงสองส่วน แต่ต่อให้ช่วยจนรอดชีวิต เกรงว่าวายุฤทธิ์ก็ยากที่จะฟื้นฟูแล้ว ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง ขณะตกลงมาทำร้ายตัวเองก็กระแทกจนแตก 'ไม่แน่ว่าหลังฟื้นขึ้นมาจะกลายเป็นคนโง่แล้ว!'"

เยียนอู้อึ้งอึ้งยิ้มเล็กน้อย ทว่ารอยยิ้มกลับไม่มีความอบอุ่นแม้แต่นิด "ศิษย์ของฉีเฟิงเกอ เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนตู กุมอำนาจเพียงธรรม เป็นใหญ่ในใต้หล้า เกียรติยศสูงส่ง วันใดตกอับ แม้แต่คนพิการก็เทียบมิได้ แม้กลับสู่เขาเสวียนตูอีกครั้งก็ไม่สามารถเป็นเจ้าสำนักได้แล้ว หลังฟื้นขึ้นมาสู่สภาพของตน 'ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร'"

อู๋เซิงเยียนถอนหายใจ "ที่กล่าวก็ถูกต้อง คนทั่วไปยังรับความแตกต่าง เช่นนี้มิได้ ยิ่งเส้นเจียวบุตรรักแห่งสวรรค์ผู้นี้ด้วยแล้ว ยิ่งสูงตกลงมาก็ยิ่งรุนแรง!"

เขาสงสัยในทันใด "แต่จะว่าไปแล้ว ในเมื่อเส้นเจียวคือศิษย์ของฉีเฟิงเกอ ข้ายังรับช่วงดูแลเขาเสวียนตูได้ ชื่อเสียงก็อยู่ในลิบอันดับของใต้หล้า วายุฤทธิ์ต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่ ต่อให้คุณเสียเอาชนะเขาได้ แต่สามารถทำให้เขาพัหายยับยั้งเช่นนี้ได้อย่างไร หรือว่าวายุฤทธิ์ของคุณเสียสูงกว่าหลู่กู่ในปิ่นนั้นแล้ว"

เยียนอู้อึ้งยิ้มพลางกล่าวอีก "คำถามข้อนี้ รอเส้นเจียวฟื้นขึ้นมา หากเขามีกลายเป็นคนโง่ไปเสียก่อน เจ้าก็ลองถามเขาดูได้"

อู๋เซิงเยียนพบว่าหลังจากเก็บเส้นเจียวได้ อารมณ์ของอาจารย์คล้ายดีขึ้นไม่น้อย จำนวนครั้งในการยิ้มก็มากกว่าแต่ก่อน แต่นี้ก็ยังไม่ถึงขั้นทำให้เขาเกิดความเข้าใจผิดว่าอาจารย์มีความรู้สึกดีต่อเส้นเจียว ซึ่งมองเห็นไม่ชัดแม้กระทั่งรูปร่างลักษณะจากการพบหน้าครั้งแรกก็ตาม

เขากลามหยิ่งเซิง "ท่านอาจารย์ช่วยเส้นเจียว คิดให้เขาเสวียนตูติดค้างน้ำใจพวกเราใช่หรือไม่"

เยียนอู้อึ้งกล่าวด้วยความสนใจเต็มเปี่ยม "หากเขาสู้อัจฉินตัวตาย ก็นับว่าจบสิ้น แต่ในขณะที่เขาฟื้นขึ้นมา พบว่าตนมิเพียงไม่ตาย ทั้งยังสูญเสียทุกสิ่งที่เคยครอบครองในอดีตไป ได้รับบาดเจ็บสาหัส ชีพจรขาดสะบั้น

สูญเสียวรุษย์ ในใจจะรู้สึกอย่างไร ยิ่งตำแหน่งสูงอำนาจมากก็ยิ่งรับการโจมตี เช่นนี้ไม่ได้ ปณิธานของเขาต้องพังทลายด้วยเหตุนี้เป็นแน่ ถึงเวลาข้าค่อยรับเขาเข้าสำนัก ค่อยๆ ฝึกฝนเจ้าสำนักเขาเสวียนตูที่ใจดีมีเมตตาและสูงส่ง นำเกรงขามในวันวาน ให้เป็นศิษย์พรครมารที่ใช้อุบายไม่เลือกในสายตาชาวโลก หรือเจ้าว่านี่มีใช่เรื่องที่นำเสนอใจมากเรื่องหนึ่ง"

อวี๋เซิงเยียนฟังแล้วปากอ้าตาค้าง "...หากเขากลายเป็นคนโง่แล้ว"

เยียนอู้อีกกล่าวอย่างผ่อนคลายเป็นที่รักแห่งฝั่งเป็นตามใจชอบแล้วกัน"

อวี๋เซิงเยียนรู้มาโดยตลอดว่าอาจารย์อารมณั้แปรปรวนและเชื่อมั่นในการกระทำของตัวเอง แต่หลายปีนี้ไม่เคยได้สัมผัสด้วยตัวเอง อย่างมากก็เพียงแค่ฟังจากปากคนรอบข้าง บัดนี้พอได้เห็นจึงรู้ว่าป็นดังที่เขาว่า

เพียงแต่ลองคิดดูอย่างละเอียด นิกายฮ้วนเยวี่ถูกเรียกขานเป็นหนึ่งในสามนิกายพรครมาร เนื่องจากคนในพรครมารกระทำการผิดธรรมดา ยึดเพียงผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก ตัวอวี๋เซิงเยียนเอง หากไม่ได้ประโยชน์อะไรจากเส้นเดียว เขาก็ไม่มีทางไปช่วยคนด้วยความเมตตาทุกรุ่นอย่างเด็ดขาด

"ท่านอาจารย์ เส้นเดียวผู้นี้มีสถานะพิเศษ เหตุใดพวกเราไม่ใช่เขามาแลกเปลี่ยนน้ำใจสักอย่างกับทางเขาเสวียนตูเล่า หากคำนึงถึงชื่อเสียงของเขาเสวียนตู พวกเขาไม่มีทางปล่อยให้เจ้าสำนักตัวเองเร่ร่อนอยู่ข้างนอกกระมัง"

เยียนอู้อีกยิ้มน้อยๆ หากเปลี่ยนเป็นศิษย์เอกอย่างเปียนเหยียนเหมยอยู่ที่นี่ คงไม่มีทางถามคำถามไร้เดียงसान่าขันเช่นนี้อ่างแน่นอน อวี๋เซิงเยียนยังเยาว์เหลือเกิน

แต่วันนี้ยังนับว่าเขาอารมณดีและไม่คร้านที่จะอธิบาย "เจ้าเองก็รู้ว่าเส้นเดียวชื่อเสียงอยู่ในสิบอันดับแห่งได้ห้า แม้จะเร่ร่อนในป่า มีเพียงไม่กี่คนที่เคยเห็นเขาลงมือ แต่คุณเสียก็ไม่ใช้หูลู่ เส้นเดียวบรรลุถึงสภาวะของยอดฝีมือก่อนกำเนิดเช่นนี้ ต่อให้พ่ายแพ้คุณเสียจนต้องหนีเอาตัวรอด ก็คงไม่ยากเกินกำลังเจ้าสำนักเขาเสวียนตู แต่ไหนเขาจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้"

อวี๋เซิงเยียนก็ยังไม่นับว่าโง่ถึงที่สุด เมื่อได้ฟังจึงกล่าวต่อว่า "ระหว่างนั้น

ฝูงมังกรไร้เคียร นิกายเหอฮวนจึงหมายผนวคนิกายฮวนเยวี่เข้าในสำนัก เพียงแต่ศิษย์ในสำนักนิกายฮวนเยวี่เดิมที่ก็กระจัดกระจายอยู่แต่ละพื้นที่ หาได้เคยรวมตัวอย่างเคร่งครัดไม่ เปียนเหยียนเหมยกระทำการสงวนท่าที รอบคอบ แม้ผู้พวกหยวนชิวชิวและซางอิ่งสิงมิได้ แต่ลอบสร้างความยุ่งยาก ให้นิกายเหอฮวนไม่น้อย ต่างฝ่ายต่างหักล้างกัน นิกายเหอฮวนเองก็ ไม่ได้เปรียบเท่าใดนัก

แต่กลับเป็นอวี๋เซิงเยียนที่เคยเสียเปรียบหลายครั้ง เพราะเข้าสำนัก ช้าที่สุด ช้ายิ่งเยาว์วัย

บัดนี้เยียนอู้ออกจากการเก็บตัว คนในนิกายฮวนเยวี่เหมือนบุตร ที่มีมารดาในที่สุด ย่อมดีใจจนลึงโลด

"อาการบาดเจ็บของเส้นเอ็นเฉียว คนทั่วไปดูแลไม่ได้ เจ้าอยู่ที่นี้สักพัก ดูแลกระทั่งเขาฟื้นคืนค่อยกลับยอดเขาบ้านปู่ สำเร็จขั้นห้าของคัมภีร์หงส์กิเลน ให้จงได้" เยียนอู้ออกกล่าว

อวี๋เซิงเยียนรับคำอย่างนอบน้อม "ศิษย์น้อมรับคำสั่ง"

อาการบาดเจ็บของเส้นเอ็นเฉียวสาหัสยิ่ง เพียงแต่รอยแผลบนหน้าส่วนใหญ่ เกิดขึ้นจากการถูกบาดเจ็บขณะตกลงมา หลังชำระล้างเลือดออกไป ก็เผยหน้าตา ดังเดิม

ถึงแม้บนหน้ามีรอยแผล บนศีรษะเองก็พันปิดด้วยผ้าบางรอบหนึ่ง แต่ยังคงมิได้ทำลายถึงความหล่อเหลางดงามของเขา ไม่ว่าจะมีความโค้ง ของสันจมูก หรือว่าริมฝีปากที่เฝ้มแน่น ล้วนมีกลิ่นอายสันโดษเปล่าเปลี่ยว อยู่หลายส่วน สอดคล้องกับภาพลักษณ์เหนือสามัญชนที่คนรอบข้างนึกถึง คนในสำนักพรตเขาเสวียนตวยิ่ง

คาดเดาได้ไม่ยาก หลังจากดวงตาคู่นี้ลึมขึ้น จะก่อเกิดผลลัพธ์อันงดงาม เหลือล้ำเพียงไร

อวี๋เซิงเยียนถูกเยียนอู้อรับเป็นศิษย์ได้ ย่อมไม่มีทางที่จะเป็นคนรูปโฉม อับลักษณะ ตัวเขาท่องเที่ยวทั่วหัวลำ นับว่าเคยพบเห็นคนงามเลิศล้ำมาไม่น้อย แต่กับใบหน้าที่มีรอยแผลนับไม่ถ้วนนี้ของเส้นเอ็นเฉียว เขายังคงเหม่อลอยครู่หนึ่ง

แล้วจึงหยิบยาขึ้นมา เริ่มททายาให้เขาพลางลอบรู้สึกเสียดาย

ถึงแม้กระดูกหักต่อได้ ซี่พจนขาดต่อได้ แต่อวัยวะภายในที่ได้รับบาดเจ็บ สำหรับนั้นกลับมิใช่สิ่งที่ซ่อมแซมให้กลับมาดีได้เท่าไร ซ้ำยังได้ฝึกปรือน้อยลง ภายหน้าเกรงว่าเส้นเอ็นยวผู้นี้จะเทียบไม่ได้แม้กระทั่งคนทั่วไป ลองคิดว่า เหตุการณ์ที่วรุทธิ์ซึ่งตนเองฝึกมาอย่างลำบากสูญหายไปในช่วงข้ามคืน อวี๋เซียงเยียนก็รู้สึกมีอาจจินตนาการและยอมรับได้ กลับกัน ความสะเทือนใจ ที่เส้นเอ็นยวได้รับคงมากกว่าเขา

น่าเสียดายนัก

อวี๋เซียงเยียนมองดูใบหน้าขาวซีดปราศจากสีเลือดของอีกฝ่าย สายหน้า พลางลอบกล่าวในใจ

ที่เยียนอุ้มข้อลงมือช่วยคน เพียงแค่เกิดจากความคิดชั่ววูบ หลังคน ถูกช่วยกลับมา ทุกอย่างก็กลายเป็นหน้าที่ของอวี๋เซียงเยียน เขาไม่เคยถาม แม้แต่ประโยคเดียว

อำเภอผู้หนึ่งคืออำเภอเล็กๆ อำเภอหนึ่ง เดิมที่ไม่มีผู้คนมาเยือน แต่อย่างไร แต่เพราะคึกคักที่ยอดเขาบันนู้เป็นที่เลื่องลือเหลือเกิน หลายวันนี่ จึงมีคนในยุทธภพไม่น้อยทยอยลงมาจากยอดเขาบันนู้ ผ่านอำเภอผู้หนึ่ง ก็แวะค้างแรมหนึ่งคืน อวี๋เซียงเยียนออกไปข้างนอกจึงบังเอิญได้ยืมชาวควรว กลับมาไม่น้อย

อย่างเช่นการต่อสู้ของเส้นเอ็นยวกับคุณเสียดระการดาอย่างยิ่ง น่าเสียดาย ที่ถึงอย่างไรเส้นเอ็นยวก็มีโชติเฟิงเก้อ เทียบกับอาจารย์ของเขาแล้วยังห่างไกล อย่างยิ่ง ส่วนคุณเสียดเทียบกับหลู่กูเมื่อยี่สิบปีก่อน ยังมีท่าทางที่เหนือกว่า ฉะนั้นปรมาจารย์เส้นเอ็นยวสู้ไม่ได้ ยังถูกตีตกหน้าผากกระดูกแตก

ก่อนหน้านี่ได้ยินว่าคุณเสียดส่งสารทำរបไปหาเส้นเอ็นยวต่างๆ คนไม่น้อย ล้วนเดียดดาอย่างยิ่ง ซ้ำยังใคร่ทดสอบ คิดสยบความโอหังของชาวทู่เจี๋ย ทว่าหลังศึกนี้จึงเห็นว่าแม้กระทั่งเจ้าสำนักเขาเสียดก็แพ้ยับเยิน คนที่อยาก ออกหน้าแต่เดิมเหล่านั้นย่อมต่างหลบลิ้นหน้า มิกล้าลอบคมอีก

เมื่อผ่านศึกนี้ คุณเสียดจึงมีชื่อเสียดระเดื่องเลื่องลือแทนที่เส้นเอ็นยว

ไต่เต้าสู่สิบอันดับแห่งใต้หล้า ว่ากันว่าเขามาจงหยวนคราวนี้ จะทำประลองยอดฝีมือจงหยวนอย่างต่อเนือง เป้าหมายต่อไปอาจเป็นหลวงจีนเสวี่ยถึงแห่งแคว้นโจว

นับตั้งแต่ชาวจีนย้ายลงใต้ ห่าชนผ่านอกด้านเข้าสู่จงหยวน ใต้หล้าไม่เคยมีการรวมแคว้นเป็นหนึ่งอีกเลย บัดนี้ทางเหนือมีโจวและฉี ทางใต้มีราชวงศ์เฉิน (หนานเฉิน) ทูเจวี่ยและถูอวี๋หุนยึดชายแดนขยายพื้นที่บรรดาสำนักและตระกูลขุนนางต่างทำเพื่อเจ้านายตัวเอง

เขาเสวี่ยนตูเป็นหัวหน้าสำนักเต๋า นับตั้งแต่ฉีเฟิงเก้อเป็นต้นมาก็ยืนหยัดเป็นกลาง ไม่ก้าวก้าวการแย่งชิงอำนาจทางโลก บัดนี้เส้นเฉียดพ่ายแพ้ให้คุณเสวี่ย เป็นตายไม่แนชัด เขาเสวี่ยนตูยังไม่รู้จะให้ใครสืบทอด ผู้สืบทอดก็ไม่ว่าจะสานต่อจุดยืนของรุ่นก่อนได้หรือไม่ สถานการณ์ในใต้หล้าก็ไม่แน่ว่าจะเปลี่ยนแปลงด้วยเหตุนี้หรือไม่

ตัวหลักที่อยู่ใจกลางวังวนกลับนอนอยู่คนเดียวตลอด ทุกวันมีอวี๋เซียงเยียนและคนในหมู่บ้านคอยททายาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ เขาไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่สุขไม่โศก ไม่รู้ว่าโลกภายนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างสิ้นเชิง

กระทั่งครึ่งเดือนให้หลัง เขาจึงมีความเคลื่อนไหวเป็นครั้งแรก

อวี๋เซียงเยียนถูกบ่าวรับเชิญมาดูเส้นเฉียดที่ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

"เจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส กระดูกหักยังไม่ประสาน อย่าขยับส่งเดชจะดีกว่า"

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากเปิดปิด คล้ายอยากกล่าวอะไรซ้ำยังมีสีหน้างวยงงทันที

คงไม่ได้ศิระกระแทกจนกลายเป็นคนโง่ไปแล้วกระมัง

อวี๋เซียงเยียนครุ่นคิด พลังถาม "เจ้ายังจำได้หรือไม่เจ้าชื่ออะไร"

ฝ่ายตรงข้ามกะพริบตาด้วยท่าทางเซื่องช้า จากนั้นค่อยๆ ส่ายหน้าวงโค้งแผ่วเบาจนแทบไม่สามารถสังเกตเห็นได้

สูญเสียความทรงจำแล้ว? แต่ก็เป็นที่ถึงอย่างไรศิระจะได้รับบาดเจ็บร้ายแรงเพียงนั้น อวี๋เซียงเยียนยังจำวันที่เส้นเฉียดเฟิงถูถูกแบกกลับมาได้

ผลที่ทั้งลึกทั้งยาวรอยหนึ่งตรงทำยทอยแทบจะมองเห็นกระดูกขา
อันน่าสยดสยของด้านล่างได้

"สหายท่านนี้..." ฝ่ายตรงข้ามกล่าวเสียงเบายิ่ง เขาต้องเขยิบเข้าไปใกล้
จึงฟังได้อย่างถนัดถนี้ "เบื้องหน้าข้ามีดสนิท มองไม่เห็นสิ่งของ..."

อวี๋เชิงเยียนตกใจ ที่แท้มิได้กลายเป็นคนโง่ แต่กลายเป็นคนตาบอด
ไปแล้วอย่างนั้นหรือ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)